

[Anker Lau.]

sortbørshandel. Det er en lidet smigrende sammenligning, men når man som købmand har lejlighed til at iagttage, hvorledes statshandelen former sig, er den ikke til at komme udenom. Staterne behandler hinanden på en måde, som købmænd aldrig ville eller kunne tillade sig under frie liberale forhold.

Men holder denne prisstigning på kullene, kan det næppe undgås, at den kommer til at danne udgangspunkt og undskyldning for andre prisstigninger også på en række af vore almindelige forbrugsvarer, og det er netop dette, vi alle skulle være enige om at forhindre. Endelig vil prisstigningen og den større diskriminering blive brugt som argument mod liberaliseringen og hele den sunde konkurrence, som skulle holde priseniveauet i lave. Stigende priser på importvarer betyder jo mindre importkvantum, hvilket igen vil ramme vore handelspartnere ude i verden, deriblandt også England, og vi er således igen inde i den indsnævrende udvikling, som alle bestræbelser går ud på at få os ud af.

Nu er vort kulproblem ikke en sag, der alene vedrører England. Vor anden leverandør — Ruhrdistriktet — giver os også noget at tænke på, fordi det stadig er et dollarområde, i hvilket prisen på de westfalske cinders og kul, som tidligere dækkede en meget stor del af det danske forbrug, til en vis grad retter sig efter dollarkursen. Det kan kun virke tyngende på vore og andre landes økonomiske problemer, at der findes et dollarområde her, hvor vi aldrig tidligere har haft dollarbehov. Det er indlysende, at hvis dette problem blev løst i vesteuropæisk ånd, ville meget være nået, også i forholdet til vor tredje leverandør, Polen, der som bekendt ikke har devalueret, og hvis pris derfor er en hård nød at knække for vore forhandlere. Hele den uro, der for tiden er omkring Danmarks kulforsyning, giver en voksende utryghed både for vor produktion og vore hjemms opvarmning. En sådan utryghed kan ikke vare i lang tid uden at være til stor skade for vor forsyning. Lagrene af kul er små — noget bedre for koks — og dette på en årstid, da vi burde møde en kommende vinter med fyldte lagre.

Det er ud fra de betragtninger, jeg her har fremført, at jeg har anset det for rigtigt at anmode handelsministeren om i tinget at gøre rede for de overvejelser, han har gjort sig i anledning af de problemer, som stigningen i de engelske kulpriser har rejst.

Tholstrup: Landene på begge sider af Vesterhavet har den største interesse i sammenhold og gensidig samhandel. Produktionslivet, handelen, skibsfarten og ganske særligt den jævne forbrugende befolkning i både Danmark og England er ganske klar over dette forhold. Der er lang tradition for dansk-engelsk samhandel, og der er fra vor side stærke og naturlige ønsker om, at denne også skal fortsættes i fremtiden. Det danske folk ønsker England det bedst mulige, særlig på baggrund af Englands store indsats for Europas frihed under krigen. Vi er sikre på, at den engelske befolkning også nærer venlige følelser overfor Danmark, men det er åbenbart for enhver, at England gerne vil føre sin handelspolitik på forretningsmæssig basis, hvilket er det naturligste af verden. Derimod er det naturligt, hvis Danmark ikke også fører sin handelspolitik på forretningsmæssig basis. Det eneste værdige og rigtige for Danmark er, at vi i vor udenrigshandel anlægger et forretningsmæssigt synspunkt på problemerne. Det vil aldrig kunne virke sårende på en handelsnation som England. Tværtimod vil det skabe respekt for os.

Da vi i sin tid aftalte, at smørprisen fra 1. oktober skulle nedsættes fra 6 kr. 12 øre til 5 kr. 17 øre — målt i hård valuta altså en nedsættelse fra 127 dollarcents til 107 dollarcents —, skete det på grundlag af forventet prisfald i almindelighed, herunder også på landbrugsprodukter i kraft af vore gode høstresultater og udvidede besætninger. Men lige før virkningerne heraf skulle begynde at vise sig, nedsatte englenderne pludselig værdien af deres betalingsmidler med 30,5 pct. — eller målt i hård valuta en nedsættelse i smørprisen fra 127 dollarcents til 90 dollarcents —, hvilket naturligvis burde have haft til virkning, at vi herhjemme omgående havde krævet, at smørprisen var blevet stående ved de 6 kr. 12 øre — 90 dollarcents —, indtil man så virkningerne af devalueringen.

Virkningerne er nu ved at vise sig; bl. a. er det blevet oplyst, at importen af korn og foderstoffer fordyres med ca. 100 mill. kr. Alene dette ville efter § 4 i Englands-overenskomsten være tilstrækkeligt grundlag for prisdrøftelser, idet den tidligere gældende pris, 6 kr. 12 øre pr. kg, herefter måtte anses for at være for lav. Men desuden oplyser hovedorganisationerne, at en lang række varer, som vi får fra England indenfor metalgruppen, lædervarer, mineralier, rågummi, farvestoffer, salpeter, benzoin og olier, krydderier, tekstil- og meter-